

Bewijs uit het gerijmde

In vele boeken lees ik wijze uitspraken over het bestaan van een relatieve werkelijkheid waarin ik slechts relatief gelukkig kan worden en mijn afgescheidenheid ervaren, mijn onrust, mijn beperktheid... en aan de andere kant het bestaan van een absolute werkelijkheid waar het Al echt één is... en ik al verlicht ben zonder het zelfs te beseffen.

Maar ik ben een twijfelaar, een agnosticus... dat kan ik toch niet weten... en stel dat ik het ga geloven en dat het achteraf niet waar blijkt te zijn... Ik kan de 'sprong van het geloof' van Kierkegaard niet maken...

Ik zit dan, en doe mijn best om er iets van terecht te brengen. Ik ervaar mijn onrust. Soms ervaar ik rust. Dan heb ik het gevoel dat ik het misschien wel goed doe. Ik zit dan stil, en hoor de ander onrustig zijn. Ik zie iemand op de klok kijken... ik zie iemand scheef zitten en wriemelen op het kussen. Het stoort me.

Stel nu dat ik er toch gewoon van uitga dat alles verbonden is met alles, dat we op het absolute vlak werkelijk hetzelfde zijn, één zijn...

Ik zit, en zie en hoor de ander onrustig zijn, wriemelen, op de klok kijken (waarom zit ik naar die ander te kijken behalve omdat ik zelf blijkbaar ook niet bij mijn ademhaling ben... ;-))

Het gekke is: plots zie ik in de ander mezelf, en beseef ik dat we inderdaad hetzelfde in mekaar steken, dat ik mijn onrust kan zien door die ander, dat ik mijn eigen me afvragen hoe laat het is en hoe lang we nog moeten zitten, kan herkennen in de ander...

Dan kan ik zeggen wanneer ik iemand zie wriemelen: "Wat ben ik weer onrustig vandaag..." Wanneer ik dit doe als ik op mijn kussen zit, dan moet ik altijd glimlachen. De ander stoort me dan niet meer, de irritatie is weg, de eenheid bereikt...

Christel